

רחל נגב

שני שירים

צפיה לאות

אולי האלהים מת.
באתר הימים.
אולי באחת המלחמות.
לולא האמהות שגשגרות לחכות
עד עולם –
לא היה איש יודע, שמישהו
לא שב.

אנחנו עוד נבוא

אנחנו עוד נבוא אל מקום שם
האגדות הופכות –
להיות.
רק הילדים בוכים באשר הם
מקשיבים לספור הקצוב.
אבל אנחנו שפבר יודעים את הסוף
הטוב –
יכולים לחכות בשקט.

מישהו עם סנקס ביד רשם –
הוא עושה חשבונות מסבכים להפליא
לתת פתגמות במקום
כל הדברים הנגזלים.
אם רק נדע לשבת –
נוכל לשבת בצעצועים החדשים.

הספור הולך הלך ובלה הלך ובלה
עוד קצט –

עוד קצט ונבוא אל מקום שם
הסופים טובים שלאגדות
באים למחות את כל הדפעות.

האניה נעה בנתיב העגל, תמיד
מוענה להשרף.
קול העולות עולה, צוחק על פני האדמה.
אולי האלהים מת.
באב דרך שותק מצפיות לשוא.

הילדים באים יום יום
אל הפית הריק.
הם אוכלים את להקם, מקשיבים לדלות,
מתנים –

איש לא יהין לומר להם
כי הוא לא
יבוא.